

Căpitanul magistrat Stoika T. Titus - Comisar Regal al Comandamentului Militar al Basarabiei (1920-1923) - la 1.VII.1923 - demisionează din armată - și își creează o nouă carieră de avocat apărător al democrației - profesând în Baroul Lăpușna - Chișinău până în 1940 când, din cauza evenimentelor vremii este transferat la Baroul Ilfov - București, până la 21. XI.1948. Fotografiat la Chișinău 1923

Reformele lui Alexandru Ioan Cuza care au pus bazele statului unitar modern de la acea vreme - unele din ele valabile și astăzi - au avut ca deviză "Țară nouă - legi noi". Reformele s-au axat pe cele din domeniul religios, agrar, administrativ, electoral și, în fine, al justiției. De atunci încoace, cel din urmă - al justiției - prin reglementările sale a determinat un comportament profesionist și predictibil a celor care administrau ori gestionau spețele deduse în fața instanțelor de judecată. Un avocat de excepție a fost unul dintre unchii mei Stoika T. Titus. O să reproduc o biografie scrisă chiar de el: Căpitan Stoika T. Titus n. 14 oct. 1893 la Buzău. Ofițer activ 1914-1923.

Licențiat în Drept, Inginer, Scriitor. A lucrat în Inspectoratul tehnic al Artileriei ca profesor de matematici la Școalele de tragere ale Artileriei. Comandant al Bateriilor II și VI de elevi la școala militară de Ofițeri de rezervă la Iași și Botoșani: X. 1916 - VIII. 1918. Profesor la Școala de tragere din Chișinău VIII - 1918 - V. 1919. Repartizat pentru război - ca comandant al Bateriei V-a, din reg. 23 artilerie Buzău, în campania de la Tisa în mai 1919. Rănit în luptele de la Senteș 16 iulie 1919. A intrat triumfal în Budapesta la 4 august 1919. Numit membru Judecător la Curtea Marțială din Budapesta la 20 august 1919. Numit Comisar Regal al Basarabiei: 1920-1923. 1 iulie.

Demisionează. Avocat în Baroul Chișinău: 1. VII. 1923-1940: Apărător neînfricat al Democrației. Consilier județean - Lăpușna 1937. Președinte al Asociației "Vitejii neamului" din Basarabia. Regent al Agenției Consulare a Italiei la Chișinău: 1927-1930. Membru de onoare al Societății "Eroii neamului" - 1942. S-a omis a se trece că a luptat cu Bateria 1-a de obuziere ușoare la Jiu - rănit la Buliga 1916, cu bateria VI de elevi ai școlii militare din Botoșani - la Mărășești 1917-1918 și, apoi la Tisa - 1919. Decorat cu "Coroana" și "Steaua României" cu spade și panglica "Virtutea militară" -1919, și altele, și, cu "Virtutea ostășească clasa I-a" oferită de Comitetul de Stat - decret 494 - 6 - VI - 1968.

Veteran de război și membru al foștilor combatanți decorați de război Brevet nr. 32 - 1919. Titus 1978 Această foarte scurtă biografie trebuie completată cu aceea de apărător, ca avocat, a nenumărați împričinați, indiferent de statutul social, etnic ori de orientările lor politice, ceea ce l-a călăuzit în îndelungata lui activitate, țelul suprem fiind apărarea ființei umane, doar "degetul lui Dumnezeu poate hotărî asupra omului" aceasta a fost deviza lui de o viață.

Nu în ultimul rând ar trebui amintit că a fost al doilea apărător stabilit de instanță din oficiu în procesul Mareșalului Antonescu. Aleg din nenumăratele lui dosare prin care ca avocat s-a înhămat a soluționa o sumedenie - poate mii - de suflete pe care el le-a considerat că, indiferent de vicisitudinile istoriei, trebuie apărate. Dosar Hirchembai Avram - Curtea Marțială Bacău 3.10.1941. Dosar 1605/1941 - "Fraudă în funcțiunea publică", art. 201 CP/1938. Motivele de casare depuse la dosar denotă din partea avocatului (Titus Stoika) o solidă cunoaștere a legilor din acea perioadă

istorică, astfel că în final, cel acuzat a fost absolvit de pedeapsa închisorii cât și a așa-ziselor daune materiale. Igor Radionov – pictor rus, refugiat legal din Odessa pe 26 martie 1944, stabilit la Timișoara, suspectat că ar fi fost un agent străin (rus). Din probatoriu și din dezbateri, a fost declarat incurabil psihic, dosarul fiind ulterior clasat. Din documentele exterioare cauzei, Titus a încercat și a reușit ca acest inculpat care ar fi ispășit ani grei de detenție, având și un anumit elan generat de Marele Far de la Răsărit (URSS), să fie achitat pe motivele arătate mai sus.

Dosar 58728/25.08.1937 având ca inculpat pe Ioan I. Cernașov, fost șef al Serviciului de Drumuri Mehedinți. Direcțiunea Generală a Drumurilor sub semnătura lui I. Mihalache (Ministrul Lucrărilor Publice și al Comunicațiilor) solicită “încetarea cercetărilor și clasarea reclamației făcute cu adresa nr. 53633 din 4 august 1937”. Urmează o abundentă corespondență de apărare în instanță a acestui om, după absolvirea de pedeapsă, de reintegrare, fiind în acest răstimp de aproape trei ani practic muritor de foame. În final prin modul în care a condus procesul acest fost inculpat, care ar fi prestat ani grei de temniță a fost absolvit și de pedeapsă penală cât și de cea a despăgubirilor pecuniare. Dosarul de condamnare al lui Pelinescu Ion din Ploiești, județul Prahova, comuna Moroeni pentru nepredarea armelor dosar 347/1959.

Nu numai că a fost absolvit de pedeapsă prin osârdia lui Titus Stoika dar printr-o Rezoluțiune a Consiliului de Miniștri din 6.12.1943 i s-au recunoscut și drepturile sale legitime, reactualizată că acea condamnare a devenit caducă. La dosarul personal al avocatului Titus T. Stoika sunt zeci de pagini de corespondență prin care atât inculpatul cât și cel care îl apăra, încercau să aducă clarificări asupra feluritelor circumstanțe ori acuzații. Iată o intervenție lămuritoare a lui Pelinescu Ioan, adresată Casei Regale și Ministerului Apărării Naționale:

Subsemnatul Pelinescu Ioan, Plotonier Sanitar de rezervă, fost până la judecată cantonier la Sanatoriul Moroeni, am fost condamnat la moarte prin sentința Tribunalului Militar al Garnizoanei Ploiești cu nr. 53 din 16 aprilie 1941, aflată în dosarul nr. 77/941. Am fost învinuit că nu am depus arma militară degradată în completă stare de nefuncționare așa cum se constată din acte și 140 buc. Cartușe pentru această armă pe care le păstram ca amintire din războiul 1916-1918. Fiind la Moroeni în vârful muntelui nu am știut de apariția Decretului Lege nr. 236 din 5 februarie 1941, publicat în Monitorul Oficial din 6 februarie 1941, precum nu am știut nici de ultimele Ordonanțe care s-au succedat una alteia la scurt interval.

De altfel, nu numai subsemnatul nu am știut de acest Decret Lege, dar nici însuși anchetatorii, Ofițer în Legiunea de Jandarmi Dâmbovița nu-l știau; dovadă este că au cerut darea mea în judecată pe baza ordonanțelor vechi din a treia decadă a lunii ianuarie 1941. Altă dovadă a nevinovăției mele este că subsemnatul la prima întrebare ce mi s-a pus la percheziție am declarat că am în camera cu alimente și o armă cu cartușe pe care le țin ca amintire din războiu și le-am predat fără opunere.

La întrebarea ce mi s-a pus de ce nu le-am predat anterior, răspunsul meu cinstit a fost că am crezut că nu poate fi periculos siguranței statului un fost militar sanitar, care păstrează o armă defectă din războiul de întregire ca amintire, un subofițer care are o viață plină de muncă cu simțul răspunderii morale și a ordinei și că nici nu bănuiam că noi elementele de rezervă ale armatei, trebuie să predăm aceste arme, souveniruri. De altfel nu am nici o legătură cu legionarii ci din contră am fost concediat de ei din serviciul de Economat al Sanatoriului Moroeni, după cum dovedesc cu certificatul alăturat, încă din noiembrie 1940, din cauza urei ce-mi purtau ca rezervist al Armatei Române.

În aceste condițiuni Majestate cu lacrimi în ochi vă roagă un vechi și cinstit ostaș să-i acordați Înalta Majestății Voastre Clementă și să-l grațiați, redându-l familiei sale. Soția mea este bolnavă de tuberculoză iar copilașii mei rămân pe drumuri. Sunt dovezi sfâșietoare ale unor oameni târâți în vârtejul condamnărilor într-un melanj care avea ca sorginte legislația de război dar cum acestea nu

puteau fi probate ori administrate, legea penală aflată atunci nu funcționa spre apărarea presupușilor făptuitori.

Florian Laurențiu Stoika

INDEPENDENȚA ROMÂNĂ

*Independența
prin Cultură*